ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΔΙ' ΑΜΕΡΙΚΗΝ - ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ - ΚΑΝΑΔΑΝ

Γνωρίζομεν ὅλους τοὺς Νόμους καὶ τὰς διατυπώσεις πρὸς ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΝ

Περισσότεραι πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον

ΚΩΝΣΤ. ΤΣΙΜΑΡΑ

Ἀντ)που τοῦ «ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΞΠΡΕΣ»

ΑΡΑΤΟΥ 1 — ΤΗΛ. 27—83 & 45—93 — ΠΑΤΡΑΙ

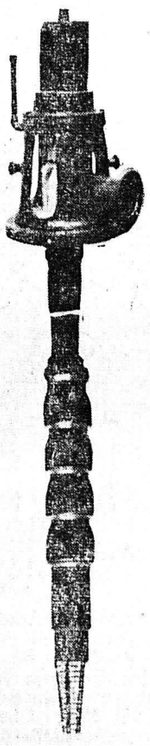

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΑΠ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τριῶν Ναυάρχων 80

Τηλέφωνον 42—86 ΠΑΤΡΑΙ

ΠΟΜΟΝΕΣ

Ἀνεγνωρισμένες διὰ τὴν ποιότητα, ἀνωτερότητα, μεγάλης ἀποδόσεως, ἀντοχῆς καὶ μικρῆς ἱπποδυνάμεως.

Μὲ τὴν τελειοτέραν ἐξέλιξιν τῆς τεχνικῆς, διὰ τὴν ἐγγύησίν της καὶ τὴν καλὴν λειτουργίαν, ἑτοιμοπαράδοτες καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ τῶν 2½ ἕως 8 ἱντζῶν.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἀπὸ διαφόρους πηγάς, αἱ ὁποῖαι θὰ τοῦ ἐνισχύσουν καὶ δροσίσουν τὸ πνεῦμα του. Ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη, ἡ Τεχνική, ἡ Οἰκονομία, βέβαια, πολλὰ χαρίζουν διὰ τὴν πρόοδόν του καὶ τὴν προκοπήν του, διὰ τὴν πνευματικήν του ἀνάπτυξιν. Μά, οἱ πόθοι τοῦ πνεύματος ἀναζητοῦν κάτι ἄλλο. Πόσοι σοφοί, πολλὲς φορές, στοχασμοὶ δὲν ρίχνονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ κατορθώνουν τίποτε, Πόσοι ἄνθρωποι, δῆθεν τοῦ Πνεύματος, δὲν ἀστοχοῦν εἰς τὴν ἀναζήτησίν των; Πόσοι δὲν στρέφονται σὲ θολὰς πηγάς; Πόσοι δὲν παρασύρονται ἀπὸ τὴν κενὴν ἀπάτην καὶ φιλοσοφίαν; Διατί ὅλα αὗτά; Διότι δὲν φθάνουν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ἀληθινοῦ λόγου. Καὶ ὁ ἀληθινὸς λόγος εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἀνάστασις ἀνοίγει τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ὅταν καίωνται ἀπὸ τὸν ἀμάραντον ἔρωτα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς, ἐλευθερώνονται πραγματικὰ καὶ ἀντικρύζουν τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ δισταγμὸς διὰ τὸ ἀντίκρυσμα αὐτὸ καταδικάζει τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ εἰς τὸν μαρασμόν. Ἡ προθυμία τοῦ κατευθύνει τὸν πόθον πρὸς τὴν αἰωνιότητα, ὁπλίζεται ἡ ψυχὴ μὲ τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα τῆς ἰδικῆς της ἀναστάσεως. Αὐτὴ εἶναι ἡ θαυμαστὴ συζυγία Ἀναστάσεως καὶ Πνεύματος.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητὴς φιλόλογος

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἕλληνες ἀδελφοὶ
Ζήτω
ὁ Ἀναστὰς Νικητὴς τοῦ θανάτου
Χριστὸς
Καὶ κάτω ὁ μισελληνικὸς καὶ ἀν-
(τίχριστος
τῆς Δύσεως ἐσμὸς
Ἕλλην

ΕΞΟΧΙΚΗ ΛΑΜΠΡΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τῆς λειτουργιαίς... τοὺς εἶδα... ἀπ' τὴν ὀξώπορτα τῆς λειτουργιαίς... ἀπ' τ' ἄϊ βῆμα:.. κ' ἡ πεθερά του... κ' ἡ παπαδιά...

Μόνος ὁ παπᾶ - Κυριάκος ἦτο ἱκανὸς νὰ βγάλῃ νόημα ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα ταῦτα καὶ ἀσθματικὰ τοῦ υἱοῦ του. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐξήγησε τὰ λεγόμενα: «Ὁ παπᾶ - Θοδωρῆς, ὁ Σφοντύλης, ὁ σύντροφος του εἰς τὴν ἐνορίαν, ἔκλεπτε τὰς προσφοράς, μεταβιβάζων αὐτὰς διὰ τῆς ἐξωθύρας τοῦ ἱεροῦ βήματος εἰς χεῖρας τῆς συζύγου καὶ τῆς πενθερᾶς του».

Ἴσως τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀληθὲς ὅσον ὁ Ζάχος ἤθελε νὰ τὸ παραστήσῃ. Διότι οὗτος ἀγαπῶν ὡς ὅλοι οἱ νέοι τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν διασκέδασιν, μετὰ δυσκολίας εἶχεν ὑπακούσει εἰς τὸ πατρικὸν κέλευσμα, ὅπως μείνῃ τὴν πόλιν, καὶ ἀφορμὴν θὰ ἐζήτει πατρικὸν κέλευσμα,ὅπως μείνῃ εἰς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν εἰς τὰ Καλύβια, ἀφοῦ μάλιστα εὐκόλως εὕρισκε συνοδοιπόρους ὁμήλικας.

Ἀλλ' ὁ παπᾶ - Κυριάκος δὲν ἐσυλλογίσθη τίποτε. Ἐξήφθη ἀμέσως, ἠγανάκτησε, δὲν ἐκρατήθη. Ἤμαρτεν. Ἀντὶ δὲ νὰ καταφέρῃ σφοδρὸν ράπισμα κατὰ τῆς παρειᾶς τοῦ υἱοῦ του, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἥσυχος τὸ καθῆκον του... ἀπέβαλεν εὐθὺς τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ ἐξεδύθη τὸ φαιλόνιον, καὶ διασχίσας τὸν ναὸν ἐξῆλθεν, ἀποφεύγων τὸ βλέμμα τῆς πρεσβυτέρας του, ἥτις τὸν ἔβλεπεν ἔντρομος.

Ἀλλ' ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς κάτι ὑπώπτευσεν ἐκ τῶν κινημάτων τούτων, καὶ ἐξῆλθε κατόπιν του.

Εἰς πεντήκοντα δὲ βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ναοῦ, μεταξὺ τριῶν δένδρων καὶ δύο φρακτῶν, ὁ ἑπόμενος διάλογος συνήφθη:

—Παπᾶ, παπᾶ, ποῦ πᾶς!

—Θαρθῶ βλογημένε, τώρα, ἀμέσως πίσω.

Δὲν εἴξευρε τί νὰ εἴπῃ. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ ζητήσῃ λόγον διὰ τὴν κλοπὴν ἀπὸ τὸν συνεφημέριόν του! Εἰς τὸ βάθος δὲ τῆς συνειδήσεώς του ἔλεγεν ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, καὶ τελέσῃ τὴν λειτουργίαν.

—Ποῦ πᾶς; ἐπέμενεν ὁ μπάρμπα - Μηλιός.

—Ἂς διαβάζῃ ὁ μπάρμπ'-Ἀναγνώστης τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κ' ἔφθασα.

Ἐλησμόνει ὅτι ὁ μπάρμπ'-Ἀναγνώστης δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἄλλα ἢ ὅσα ἀπὸ στήθους ἐγνώριζεν.

—Ἀφήνω καὶ τὴν παπαδιά μου, ἐδῶ, βλογημένε, ἐπανέλαβεν ὁ παπᾶ - Κυριάκος, ἀμηχανῶν τί νὰ εἴπῃ· σᾶς ἀφήνω τὴν παπαδιά μου!

Καὶ λέγων ἔτρεχεν.

Ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς ἐπανῆλθε κατηφὴς ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ἐψιθύρισε.

★

Μεγίστη ἀπορία ἐπεκράτει ἐν τῷ παρεκκλησίῳ. Οἱ χωρικοὶ ἐκύτταζον ἐρωτηματικῶς ἀλλήλους. Ψιθυρισμοὶ ἠκούοντο.

Αἱ γυναῖκες ἠρώτων τὴν παπαδιὰ νὰ εἴπῃ αὐταῖς τί τρέχει· ἀλλ' αὕτη ἦτο ἡ ὀλιγώτερον πάντων τῶν ἄλλων γνωρίζουσα.

Ἐν τούτοις ὁ ἱερεὺς ἔτρεχεν, ἔτρεχεν. Ὁ ψυχρὸς ἀὴρ ἐδρόσισεν ὀλίγον τὸ μέτωπόν του.

—Καὶ πῶς νὰ θρέψω ἐγὼ τόσα παιδιά, ἔλεγεν, ὀκτώ, μὲ συμπάθειο, κι' ἡ παπαδιὰ ἐννιά, κ' ἐγὼ δέκα! Ὁ ἕνας νὰ σὲ κλέφτῃ ἀπ' ἐδῶ, κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ!...

Πεντακόσια βήματα ἀπὸ τοῦ ναοῦ, ὁ δρόμος ἐκατηφόριζε, καὶ κατήρχετό τις εἰς ὡραίαν κοιλάδα. Εἷς νερόμυλος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κλιτύος ἐκείνης, παρὰ τὴν ὁδόν.

Ἀκούσας ὁ ἱερεὺς τὸν ἠδὺν μορμυρισμὸν τοῦ ρύακος, αἰσθανθεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν δρόσον, ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε νὰ λειτουργήσῃ (πῶς καὶ ποῦ νὰ λειτουργήσῃ;) καὶ ἔκυψε νὰ πίῃ ὕδωρ. Ἀλλὰ τὸ χεῖλος του δὲν εἶχε βραχῆ ἀκόμη, καὶ αἴφνης ἐνεθυμήθη, ἀνένηψεν.

—Ἐγὼ ἔχω νὰ λειτουργήσω, εἶπε, καὶ πίνω νερό;

Καὶ δὲν ἔπιε.

Τότε ἦλθεν εἰς αἴσθησιν.

—Τί κάμνω ἐγώ, εἶπε, ποῦ πάω;

Καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ:

—Ἥμαρτον, Κύριε, εἶπεν, ἥμαρτον! μὴ μὲ συνεριοθῇς.

Ἐπανέλαβε δέ:

—Ἐὰν ἐκεῖνος ἔκλεψεν, ὁ Θεὸς ἂς τὸν... συγχωρήσῃ... κ' ἐκεῖνον κ' ἐμέ. Ἐγὼ πρέπει νὰ κάμω τὸ χρέος μου.

Ἠσθάνθη δάκρυ βρέχον τὴν παρειάν του.

—Ὦ Κύριε, εἶπεν ὁλοψύχως, ἥμαρτον, ἥμαρτον! Σὺ παρεδόθης διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ ἡμεῖς σὲ σταυρώνομεν κάθε μέρα.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ἀνήφορον, σπεύδων νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὅπως λειτουργήσῃ.

—Καὶ ἤθελα νὰ πιῶ καὶ νερό, εἶπε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λειτουργήσω. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω; Δὲν πρέπει νὰ μεταλάβω! Θὰ λειτουργήσω χωρὶς μετάληψιν, δὲν εἶμαι ἄξιος!... «Δεῦτε τοῦ καινοῦ γὼ ἄξιος δὲν εἶμαι! τῆς ἀμπέλου γεννήματος!...». Ἐ- Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου μετ' ἀγαλλιάσεως οἱ χωρικοὶ τὸν εἶδον.

Ἐτέλεσε τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, καὶ μετέδωκεν εἰς τοὺς πιστούς, φροντίσας νὰ καταλύσῃ διὰ στόματος αὐτῶν ὅλον τὸ ἅγιον ποτήριον. Αὐτὸς δὲν ἐκοινώνησεν, ἐπιφυλαττόμενος νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὸν πνευματικόν, καὶ πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὸν κανόνα.

☆

Περὶ τὴν μεσημβρίαν μετὰ τὴν Β΄ Ἀνάστασιν, οἱ χωρικοὶ τὸ ἔστρωσαν ὑπὸ τοὺς πλατάνους, παρὰ τὴν δροσερὰν πηγήν. Ὡς τάπητας εἶχαν τὴν χλόην καὶ τὰ χαμολούλουδα, ὡς τράπεζαν πτέριδας καὶ κλάδους σχοίνων.

Ἡ δροσερὰ αὔρα ἐκίνει μετὰ θροῦ τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων, καὶ ὁ Φταμηνίτης μὲ τὴν λύραν του ἀντέδιδε φθόγγους λιγυρούς

Ἡ ὡραία Ξανθή, ἡ σύζυγος τοῦ Φταμηνίτου, ἐκάθητο μεταξὺ τῆς μητρός της Μελάχρως, καὶ τῆς θειᾶ Κρατήρως, τῆς πενθερᾶς της, φροντίζουσα νὰ ἔχῃ ἐν μέρει τὰς παρειὰς κεκαλυμμένας μὲ τὴν μανδήλαν, καὶ νὰ βλέπῃ μᾶλλον πρὸς τὸν κορμὸν τῆς γιγαντιαίας πλατάνου, ὅπως μὴ τὴν κυττάζωσιν οἱ ἄνδρες, καὶ ζηλεύῃ ὁ σύζυγός της.

Ἡ ἀδελφή της, τὸ Ἀθώ, δεκαπεντοῦτις κόρη ἄγαμος, ἀφροντις, ὡραία καὶ αὐτή, ποσάκις δὲν τὴν ἐπείραζε λέγουσα: «Ἀρή, τί τὸν ἤθελες, ἀρή; Δὲν τὸν ἔπαιρνα νὰ μοῦ χαρίζανε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα... Καλλίτερα νὰ γινόμουν καλόγρηα!».

Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι ὁ Φταμηνίτης δὲν διέπρεπεν οὔτε ἐπὶ κάλλει οὔτε ἐπὶ μεγέθει σώματος, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὰς ἐλλείψεις ταύτας δι' εὐστροφίας σώματος καὶ πνεύματος καὶ διὰ φαιδρότητος καὶ εὐθυμίας.

Ὁ παπᾶ - Κυριάκος προήδρευε τοῦ συμποσίου, ἔχων ἀπέναντί του τὴν παπαδιά, βραχύσωμον, στρογγυλοπρόσωπον, μελαχροινήν, ἀγαθωτάτην, ἥτις ἐν ἀθωότητι ἐξεκόλαπτε σχεδὸν κατ' ἔτος ἓν παπαδόπουλον, χωρὶς νὰ τὴν μέλλῃ οὔτε διὰ πταλληκαροβότανα, οὔτε διὰ στρηφοβότανα, περὶ ἃ τυρβάζουσιν ἄλλαι γυναῖκες.

Δεξιόθεν τοῦ ἱερέως ἐκάθητο ὁ μπάρμπα - Μηλιός, προεστὼς ἅμα καὶ πρόθυμος θεράπων τῆς κοινότητος, ἠξεύρων νὰ ψήνῃ ὡς οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἀρνί, λιανίζων μεθοδικώτατα δι' ὅλους, καὶ τρώκων ἅμα καὶ προπίνων.

Εἰς τὰς προπόσεις μάλιστα δὲν εἶχεν ἐφάμιλλον. Μετὰ τὴν σύντομον καὶ τυπικὴν τοῦ ἱερέως πρόποσιν, ἐγερθεὶς ὁ μπάρμπα - Μηλιός, κρατῶν τὴν τσότραν τὴν ἑπταόκαδον, ἤρχισε νὰ χαιρετίζῃ τοὺς πάντας καὶ ἕνα ἕκαστον ὡς ἑξῆς:

—Χριστὸς Ἀνέστη! ἀληθινὸς ὁ Κύριος! Ζῇ καὶ βασιλεύει εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας!

Εἶτα, μετὰ τὸ προῖμιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οὐσίαν:

—Γειά μας! καλὴ γειά! διάφορο! καλὴ καρδιά! Παπᾶ μ', νὰ χαίρεσαι τὸ πετραχήλι σ'! Παπαδιά, νὰ χαίρεσαι τὸν παπᾶ σ' καὶ τὰ παιδάκια σ'! Ξάδερφε Θοδωρῆ! Νὰ ζήσῃς, νὰ σ' χαίρεσαι! Κουμπάρε Παναγιώτη! ὅπως ἔτρεξες μὲ τὸ λάδ' νὰ τρέξῃς καὶ μὲ τὸ κλῆμα! Συμπεθέρα Κρατήρω! Νὰ χαίρεσαι, μ' ἕναν καλὸν γαμπρό! Ἀνηψιὲ Γιώργη! Τίμια στέφανα! 'στὸ γάμο σας νὰ χαροῦμε! Κουμπάρα Κυπαρισσοῦ! μὲ μιὰ καλὴ νύφη νὰ ζήσῃς, νὰ χαρῆς! ἐβίβα ὅλοι! Τέ-περ-τε. Πάντα χαρούμενοι! Στὴν ὑγειά σας! Συμπεθέρα Ξαθή! καλὴ λευθεριά! Στὴν ὑγειά σας! Πάντα χαρούμενοι! Πάντα μὲ τὸ καλό!

Καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸ πρόσωπον ὑπῆρξεν ἡ πόσις.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φταμηνίτης ἠθέλησε νὰ προπίῃ, κατ' ἄλλον ὅμως στενώτερον τρόπον· ἠθέλησε νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα του, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὴν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον:

—Μπρόμ!

—Πιὲ κῇ δό μ'!

—Καλῶς τ' ν' ἀγάπη μ' τὴ χρυσῆ!

Καὶ πιὼν αὐτός, μετεβίβασε τὴν τσότραν εἰς τὴν ὡραίαν Ξανθήν, ἥτις ἔβρεξε τὰ χείλη.

Καὶ ἤρχισαν τὰ ἄσματα. Ἐν πρώτοις τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ὕστερον τὰ θύραθεν. Ὁ μπάρμπα - Μηλιὸς θελήσας νὰ ψάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ Χριστὸς ἀνέστη, τὸ ἐγύριζε πότε εἰς τὸν ἀμανὲ καὶ πότε εἰς τὸ κλέφτικο.

Ἀλλ' ὁ ἰδιορυθμότερος πάντων τῶν ψαλτῶν ἦτο ὁ μπάρμπα-Κίτσος, γηραιὸς χωροφύλαξ, χειμαρριώτης, παλαιὸς ταχτικός, λησμονημένος ἀπὸ τῆς βαυαρικῆς ἐποχῆς ἐν τῇ νήσῳ. Ἀμφέβαλλε καὶ αὐτὸς ἂν τὸν εἶχαν περασμένον εἰς τὰ μητρῶα, πότε τοῦ ἔστελναν μισθόν, πότε ὄχι. Ἐφόρει χιτῶνα μὲ ἀνοικτὰς θυρίδας, βραχεῖαν περισκελίδα μέχρι γόνατος καὶ τουζλούκια.

Ὁ δήμαρχος τοῦ τόπου (διότι ὑπῆρχε ψεῦ! καὶ δήμαρχος) τὸν εἶχε στείλει νὰ κάμῃ Πάσχα εἰς τὰ Καλύβια, διὰ νὰ φυλάξῃ δῆθεν τὴν τάξιν, καίτοι οὐδεμιᾶς φυλάξεως ἦτο ἀνάγκη. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸν ἔστειλε νὰ καλοπεράσῃ πλησίον τῶν ἀνοιχτοκάρδων ἐξωμεριτῶν, οἵτινες τοῦ ἤρεσκον τοῦ μπάρμπα - Κίτσου, ἂς τοὺς ἔλεγαν καὶ «τσουπλακιαὶς» ἢ «χαλκοδέραις». Ἐὰν ἔμενεν ἐν τῇ πόλει, ὁ δήμαρχος θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸν φιλεύσῃ τὸν μπάρμπα - Κίτσον, καθὼς τὸν εἶχαν κακομάθει οἱ προκάτοχοί του, ἔλεγε, — νὰ τὸν φιλεύσῃ κουλούραν καὶ αὐγά.

Τί· ἔθιμα!...

Ὁ μπάρμπα - Κίτσος, ἀφοῦ ἠσπάσθη τρὶς ἢ τετράκις τὴν τσότραν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ Χριστὸς ἀνέστη κατ' ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον, ὡς ἑξῆς:

Κ'στὸ—μπρὲ— Κ'στὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν θανάτων,
θάνατον μπατήσας
κ' ἔντοις ἔντοις μνή-
(μασι,
ζωὴν παμμακάριστε!

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν ἰδιορρυθμίαν ταύτην, οὐδεὶς ποτὲ ἔψαλλε ἱερὸν ἄσμα μετὰ πλείονος χριστιανικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐξαιρουμένου ἴσως τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις γηραιοῦ καὶ σεβασμίου Κρητός, ψάλλοντος τὸ Ἅλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν μὲ τὴν ἑξῆς προσθήκην: «Ἅλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων, οἱ κερατάδες! τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτήν...».

Ἀληθεῖς ὀρθόδοξοι Ἕλληνες.

☆

Περὶ τὴν δεῖλην εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορός, χορὸς κλέφτικος (διότι αἱ γυναῖκες ἐπεφυλάττοντο διὰ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην ὅπως χορεύσωσι τὸν συρτὸν καὶ τὴν καμάρα), καὶ ὁ παπᾶ-Κυριάκος, μετὰ τῆς παπαδιᾶς καὶ τοῦ Ζάχου, ὅστις ἐγλύτωσε τὸ ξύλο χάριν τῆς ἡμέρας (διότι ὁ πατήρ του εἶχε θυμώσει εἶτα κατ' αὐτοῦ, ὡς γενομένου αἰτίου τῆς χασμωδίας ἐκείνης), ἀποχαιρετίσαντες τὴν συντροφιάν, κατῆλθον εἰς τὴν πολίχνην.

Ὁ παπᾶ-Κυριάκος ἔδωκε πλήρες εἰς τὸν συνεφημέριόν του τὸ ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς μερίδιον, καὶ οὔτε κατεδέχθη νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῆς ὑποτιθεμένης κλοπῆς.

Ἐν τούτοις, ὁ παπᾶ-Θοδωρῆς οἴκοθεν τῷ εἶπεν ὅτι τὸ ἐκ τῆς ἐνορίας μερίδιόν του εὑρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, τοῦ παπᾶ-Θοδωρῆ. Ἔκρινε καλόν, εἶπε, νὰ μετακομίσῃ διὰ τῆς ἐξωθύρας τοῦ ἁγίου βήματος οἴκαδε καὶ τὰ δύο μερίδια, διὰ νὰ μὴ βλέπουν τινὲς τῶν ἄγαν ἐπιπολαίων καὶ γλωσσαλγῶσιν ὅτι οἱ ἱερεῖς ἔχουν δῆθεν πολλὰ εἰσοδήματα. «Ὁ κόσμος ξιππάζεται, εἶπεν, ἅμα μᾶς ἰδῇ μιὰ καλὴ μέρα νὰ πάρουμε τίποτε λειτουργιαίς, καὶ δὲν συλλογίζεται πόσαις ἑβδομάδες καὶ μῆνες παρέρχονται ἄγονοι!».

Ἐντεῦθεν ἡ παρανόησις τοῦ Ζάχου.

ΛΥΤΡΩΣΙΣ

Πέρα σὲ ὥριες ἀνατολὲς γῆϊνης σφαίρας, ἐκεῖ ὅπου τὸ χρυσαφὶ συμπληρώνει τὸ φῶς τὸ γαλάζιο, ζοῦσε ἕνας κόσμος γεμάτος προσμονὴ καὶ καρτερία. Μὲ φόρεμα τὴ γδύμια στὸ κορμί, μὲ ἀδρόσιστα τὰ σκονισμένα χείλη, εἶχε βουλιάξει στὴ λάσπη καὶ τὴ λέρα. Μόνος, μὲ ξέφτια ἰδανικὰ φορτωμένος τὸ κλῆρό του, ἕνα κλῆρο βαρύ, διψοῦσε τὴν ἀγάπη. Παλεύοντας μὲ τὸ τρόμο τοῦ ἤχου τῆς ἀνθρώπινης ζούγκλας, ἤθελε νὰ πνίξῃ τὸ «αὔριο» ἀπαράλλαχτα ἴδιο μὲ τὸ «σήμερα», πυρωμένο κι' ἀσήκωτο ὁμοίωμα τοῦ χθές.

Ζητοῦσε ν' ἀλλάξῃ τὴ τρομερὴ ἀδράνεια, τὴ συντρόφισσα πλήξη, ποὺ σύγκορμο τὸν περίζωνε τὴν τόση... ἠρεμία. Πάσχιζε νὰ σβύσῃ τὶς ἄσβεστες φλόγες τῆς πύρινης κόλασης, νὰ δώσῃ νόημα στὴν ἐναγώνια, τὴν ἄσκοπη κι' ἀνάξια, τὴ θλιβερὴ πορεία του. Νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ὑγρασία τὴ μοῦχλα τῆς στείρας ζήσης, τὰ δεσμὰ τῆς ἀπραξίας στὸ χῶρο τῆς λάσπης, τὸ θρόνιασμα σ' ἀκίνητους βάλτους.

Μὲ ἄδεια χέρια μὲ βλέμμα, ποὺ κατόπτριζε τὴ πληγωμένη γυμνὴ ψυχή του, τὴν ὀδύνη καὶ τὸ ἄγχος τοῦ μαρτυρίου ἐπρόσμενε μαζὶ καὶ καρτεροῦσε νὰ νοιώσῃ τὴ θέρμη τοῦ ἥλιου, τὴ πνοὴ τῆς Ἄνοιξης. Νὰ ζήσῃ τὴ μέθη τοῦ ὀνείρου στὴν ἄρμη τῆς θάλασσας, στὸ θρόϊσμα τάνέμου, στὸ κάλεσμα τῶν ἄστρων. Νὰ ὁρμήσῃ στὸ μόχθο τῆς μάχης, νὰ χαρῇ νειάτα μεγαλωσύνης κι' ἀγάπες, νὰ γνωρίσῃ ζωές, τύχες καὶ χάρους. Λαχταροῦσε τὴ γεύση τῆς ἀλήθειας, τὴ δύναμη τῆς πίστης, τὴ δόξα τῆς νίκης.

Κι' ἔγινε ἡ λαχτάρα παλμὸς καὶ κραυγή, κι' ἔγινε ὁ πόθος γιὰ λύτρωση ὕμνος, ποὺ ἀντήχησε στὸ θόλο τὸν οὐράνιο. Κι' ὁ ἀντίλαλος ἔγινε ἀπόκρισι στὴ προσμονή, σημαίνοντας τὴ τραγικὴ ὥρα τῆς σύγκρουσης ἀνυπαρξίας καὶ ὕπαρξης.

Στέκει τὸ σύμπαν βουβὸς θεατὴς τὴ μυστηριακὴ τῆς μάχης στιγμή, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ ξαίρει οὐράνιο δῶρο πὼς εἶναι δοσμένη στὴ γῆ ἡ νίκη.

Στ' ἀλήθεια, στὴ γαλανὴ κεῖνη ἀνατολὴ στήνεται τρόπαιο τοῦ ἐνδοξότερου τῶν θριάμβων καὶ τῆς κολοσσιαίας κατάκτησης σ' ἀνάμνηση τῆς ἄφθαστα μοναδικῆς αὐτῆς νίκης ἡ κατάλυση τοῦ Ἅδη. Γινόμενο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, παραμένει ἄφθορο στὸ πέρασμα αἰώνων, μόνη δύναμη γιὰ τὴ νικηφόρα ἀντιμετώπιση τῶν πειρασμῶν.

Κόσμο καινούργιο ξανάπλασε καὶ στὸ χειμῶνα ἐπάνω οἰκοδόμησε τὴν Ἄνοιξι. Μιὰ ζωὴ χωρὶς τέρμα ἀποκάλυψε καὶ τὶς διψασμένες χοῦφτες γέμισε μὲ τὸ καθάριο νερὸ τῆς ἀστείρωτης πηγῆς. Ἔσπασε τὰ δεσμὰ τῆς σταθερότητας καὶ μὲ ὡραιότητα καὶ ἁρμονία, ἀλήθεια καὶ καλωσύνη δίκηο καὶ πίστη στόλισε τὶς ψυχές.

Τὸ δρᾶμα ἀπάλυνε καὶ τὴ τραγικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου ἔθαψε, συνθέτοντας γι' αὐτὸν μιὰ συμφωνία ἀθανασίας. Τὴν ὁμορφιὰ ἐχάρισε, μιὰ ὁμορφιὰ ἄφθαρτη, κρυμμένη στὸ μόχθο τοῦ ἀγῶνα, στὴν ἀγωνία τῆς παγκόσμιας δυστυχίας, στὸ πόνο τῆς ἀνθρωπότητας.

Σύμβολο εἰρήνης ἔγινε καὶ τὴ λαχτάρα τοῦ κόσμου γιὰ μιὰ ζήση φωτεινὴ κι' ἐλεύθερη, χωρὶς τὸ φόβο τοῦ θανάτου, ἐκέρδισε. Τὰ πνιχτὰ οὐρλιαχτὰ καὶ τοὺς παράφωνους ἤχους ἔπνιξε, τὶς ἄδειες ὧρες γέμισε μὲ πλούσιες κι' ἀνώτερες ἰδέες καὶ τὰ μαῦρα σκοτάδια ἀπομάκρυνε. Τὶς παληὲς τὶς θύμησες ἔκαμε στάχτη καὶ μέσ' στὴν ἄδεια καρδιὰ ἀπώθησε μιὰ σπίθα, ποὺ στὸ φῶς τῆς ρίγησαν τὰ σκότη καὶ παραμέρισαν τὰ εἴδωλα.

Τὸ φοβισμένο βλέμμα πλημμύρισε ὄνειρα· τὰ πονεμένα πρόσωπα δέχτηκαν τοῦ ἥλιου τὸ χάδι· στ' αὐτιὰ ἀντήχησε ἡ καινούργια ἱστορία τῆς ἀνατολῆς.

Θερμὲς ἀχτῖδες ἄπλωσε γύρω κι' ἀγάλλιασε ἡ ψυχὴ μπροστὰ στὸ πύρινο φῶς, μπροστὰ στὸν ἄδυτο ἥλιο τῆς Ἀγάπης, μπροστὰ στὸ πνεῦμα τὸ ἀναντικατάστατο, ποὺ τὶς ἐχάρισε τὴν αἰωνιότητα.

ΒΟΥΛΑ Λ. ΤΖΟΛΑ

ΧΑΡΤΟΒΙΟΤΕΧΝΙΑ

Β. ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Πρώην ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ)

Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 81 - ΤΗΛ. 21-98

ΠΑΤΡΑΙ

● ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
● ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
● ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΧΑΡΤΟΣΑΚΚΟΥΛΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

ΑΓΓΕΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι ἀναλαμβάνομεν ἐκδρομὰς καὶ ταξίδια, διαθέτοντες πούλμαν 46 θέσεων.

ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ 57

Τηλ. 70-261 & 61-96

ΠΑΤΡΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ ἐξοχικὸν κέντρον «Χρυσῆ Ἀκτὴ» τοῦ Διονυσίου Σ. Μουρελάτου, πλησίον τουριστικῆς πλάζ διὰ τὴν σαιζόν. Πληροφορίαι ἐκεῖ, τηλ. 41-29 ἢ Ἀγ. Νικολάου 67.

ΜΗΝ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ

Γιὰ γραφικὴν ὕλη καὶ ἔντυπα πάσης φύσεως θὰ βρῆτε ὅ,τι ζητήσετε στὴν Πηγὴ τῶν Βιβλιοχαρτοπωλείων

ΧΑΡ. & ΙΩ. ΚΑΓΙΑΦΑ

ΠΑΤΡΑΙ ΕΡΜΟΥ 14 — ΑΘΗΝΑΙ ΑΙ